

Orava

Pihalyhdystä katosi puoliksi palanut tuikku. Auki jäänyt pikkuruinen lasiovi vain lengotteli tuullessa. Kasvimaahan tökätyt lajiketikut haihtuivat, pihakeinin istumatyynystä ohenivat täytteet. Jossain vaiheessa lyhdyn ovikin oli nostettu saranoiltaan ja viety.

Syyllinen seiso i leikkimökin harjalla rusehtavat pussihousut jalassa, pitkä valkoinen parta liehuen. Se oli nyhtänyt taas kerran aimo tukon lasten pulkkaan lämmikkeeksi tarkoitettusta vanhasta lampaantaljasta, jota tursusi sen suupielistä.

Kurre pinkaisi parta liehuen tontin vieressä sijaitsevaan puistikkoon ja kiipesi kuuseen. Minussa heräsi eläimen vaisto ja lähdin takaa-ajoon. Viiletimme peräkanaa halki synkän puistikon, orava latvustossa, minä pää takakenossa sammallikkoa pitkin. Kompuroin ja kadotin näköyhteyden oravaan. Puskin pajukon läpi ja saavuin aukealle, jonka laidassa seiso i pieni talo. Aikalailla rintamamiestalon oloinen hirsirunkoinen pytin ki oli eristetty pieteetillä. Konttasin polvet märkinä lähemmäs ja kurkistin ikkunasta sisään. Oravainen istui makeasti kiikkustuolissa niin kuin ei olisi missään käynytään. Märät jalanjäljet lattialla kavalsivat sen. Lampaanvilla oli selän takana pehmusteena, tuikku valoi nurkassa tunnelmaa.

– Tähäkö sinä peijooni kaiken sen tavarän tarvitsit! ihmettelin.

– Rakennustarvikkeiden hinnat ovat kohonneet pilviin, kurre sanoi.

– Mikset pyytänyt?

Se näytti loukkaantuneelta.

– Oravat eivät pyydä.

Jostain syystä se tuntui minusta täysin ymmärrettävältä.

– Minä maksan kyllä kaiken, kurre sanoi reiteästi.

– Selvä se sitten, myönnyn.

Seuraavana päivänä näin oravan terassin pöydällä. Pelästyin, että se irrottelee tuoleista ruuveja ties mitä autotallia varten, joten säntäsin ulos. Orava pakeni. Siltä jäi joku vaalea möykky pöydälle. Otin sen käteeni ja tajusin, että kurre oli jättänyt minulle kimpaleen talia. Se pölli sitä alituisen lintulaudalta. Olin viskata kimpaleen pussikkoon, mutta hainkin sitten sisältä vanhan lasipurkin ja laitoin laskin sinne. Asetin purnukan pöydälle, jotta orava näkee etten käsittele rahaa holtittomasti.

Siitä lähtien olemme jatkaneet samaan malliin. Orava vie kaikkea pientä ja maksaa lintulaudalta hankkimallaan talilla. Samaa tahtia kun läskipino on kasvanut purkissa, on myös käsitykseni omaisuuttani varastelevasta oravasta laajentunut jos ei nyt ihan yhteiskuntamalliksi, niin ainakin ajatuksiksi että kaikki mikä on minun, on tavaltaan myös oravan.

Juhani Känkänen

Juhani Känkänen aloittaa YP:n kolumnistina. Hän on 48-vuotias vantaalainen kirjailija, joka kirjoittaa tällä hetkellä neljättä romaaniaan ja kolmatta Apo Apponen -lastenkirjaansa. Suppea luonto -sarjaan Känkänen kuvaa kaupunki-ihmisen ja lähiöluonnon kohtaamisia faabelin ja maagisen realismin keinoin, eikä suoranaisilta törmäyksiltäkään usein yllättävän puheliaden luontokappaleiden kanssa voida täysin välttyä.